

Prolaz u tajni svijet

Nikada nisam bio ljubitelj knjiga, ali jednu stvar moram podijeliti s vama.

Imam mlađu braću i oni vole da im čitam priče za laku noć. Tu večer na redu je bila bajka o Ivici i Marici. Čitajući im priču, odjednom sam se istoj priči stvorio, kao da je sve bilo stvarno. Hodao sam šumom, slijedio sam tragove mrvica i nakon nekog vremena, već se počelo i mračiti, ugledao sam ih! Oni su bili pred čudnovatom kućom. Izgledala je vrlo primamljivo, krov i prozori od čokolade, ulazna vrata od gumenih bombona, okolo posvuda nakićene lizalice, stvarno je sve bilo puno svakojakih slatkiša. Iako sam ih odgovarao od ulaska u kuću, ni sam nisam mogao odoljeti. Odjednom šok za nas sve! Ispred nas se stvorila neka ružna "babetina" - vještica - baš kao iz priče. Tamnosmeđe istaknute oči, nos kao u papagaja, ogromna bradavica na njemu. Djelovala je zastrašujuće, pogotovo tako obučena u crno. Htjela nas je nasamariti nudeći nam privlačne slastice, no ja nisam dopustio da nas prevari. Kao da sam znao njezinu zlu namjeru. Ivica i Marica nisu, umalo su je poslušali, no ja sam ih spriječio. Povukao sam oboje iz kuće, a starica je trčala za nama. Kada smo izašli iz kućice, odjednom je granulo jako sunce. Sve se počelo topiti, čak ni vještice nije bilo, gdje je nestala, ne znam. Problem je također bio što se uplakani Ivica i Marica nisu znali vratiti kući. Tu sam im opet pomogao uputivši ih u pravom smjeru. Na rastanku mi je Marica poručila da nikada nije sreća tako dobrog dječaka. Zahvaljivali su mi što sam im pomogao.

Htjela mi je još nešto reći, ali nisam dobro razumio. Čuo sam samo neke dječje glasove. „Otkud sada oni?“ pitao sam se. Bila su to moja dva brata koja su me budila i udarala da im dovršim priču. Naposljetku sam shvatio: bio je to jedan uzbudljiv san!

Albert Puhanić, 6.a

Muke po lektiri

Ivan je veseo dječak. Ima dvanaest godina i jako voli igrati videoigrice, maziti psa, šetati ulicom, igrati se s prijateljima. Međutim, on ima jedan veliki problem! Ne voli čitati lektiru.

On misli da su knjige dosadne i bez veze. On bi radije svaki dan samo igrao Fortnite. Mama i tata su ga uvijek grdili zbog toga. Znali su da bi on mogao pročitati lektiru bez problema, ali on ih nije slušao i mislio je da roditelji žele da on čita kako bi izgubio vrijeme. Tek da ne spominjem kakve su divne ocjene bile u školi. Ivanova nastavnica iz hrvatskog bila je dobra i nije voljela dijeliti jedinice pa bi Ivanu davala dvojke iz lektire za imalo truda što bi uložio na satu. Znala je ona da je Ivan odličan učenik. Znao je on sve padeže, veznike i imenice pa bi tako na kraju školske godine, zahvaljujući lektiri, Ivan imao zaključenu četvorku. Osim škole postojao je još jedan problem. Naime, Ivan nije volio posuđivati knjige u knjižnici. Znao je da je to jedini način da nabavi lektiru, ali je bio jako sramežljivo dijete. Knjižničarka je bila stara gospođa crvene kratke kose. Ostala djeca iz grada jako su voljela čitati pa su tako cijelo popodne provodili u knjižnici. Njemu se to činilo suludo. Ivan je odlučio da će posuđivati knjige ujutro dok nema djece u knjižnici. I tako, kada je jednom otišao posuditi knjigu, u knjižnici je sjedila i čitala knjigu jedna zgodna djevojčica. Imala je dugu smeđu kosu, lijepe, svjetlucave oči, sivu jaknu s kapuljačom te bijele Adidas tenisice. Izgledala je kao da je Ivanovih godina. Ivan ju nikada prije nije vidio. Kada mu je knjižničarka predala knjigu, sjeo je pored nje. Tako su se Ivan i djevojčica upoznali i postali najbolji prijatelji. Djevojčica imenom Sanja upoznala je Ivana s čarolijom knjiga. Pročitali su puno knjiga zajedno.

Ivan je napokon shvatio da lektira ipak nije toliko strašna i dosadna. Od tada je Ivan uvijek imao čistu peticu iz lektire. Nastavnica iz hrvatskog jezika i Ivanovi roditelji bili su jako ponosni na Ivana. Ni knjižničarka nije bila toliko strašna kada ju je upoznao. Sanja joj je bila susjeda pa su one bile u dobrim odnosima. Ivan je od tada svaki dan dolazio s drugom djecom i Sanjom u knjižnicu čitati knjige.

Elizabeta Bernat 6.a

Prolaz u tajni svijet

Bilo je to jedno divno prozračno, sunčano, ljetno jutro. Djevojčica po imenu Nina čitala je knjigu koja se zvala **PROLAZ U TAJNI SVIJET**.

Nina je čitala, i čitala, i čitala, sve dok nije došla do kraja knjige. Sklopila je oči i počela razmišljati kako bi i ona htjela otputovati u tajni svijet. Nakon nekoliko trenutaka Nina je otvorila oči. Nalazila se na istom mjestu kao i u knjizi, u tajnome svijetu. Uplašila se, a zatim je shvatila da se nema čega bojati. Oko sebe je vidjela šarenilo: neobične biljke, zlatne tratinčice, plave, svjetlucave potočiće i mnoštvo sjajnih ptica. Nina je odlučila prošetati tajnim svijetom. Nakon desetak metara Nina je začula buku. Kada se okrenula, ugledala je maloga majmunčića. Nina se samo nasmiješila i nastavila dalje šetati. Nakon nekog vremena je primijetila da ju netko prati. Bio je to isti onaj majmunčić koga je ranije vidjela. Majmunčić joj je prišao bliže te ju upitao kako je došla ovdje. Nina se iznenadila jer nije baš da svakodnevno može vidjeti maloga majmuna kako priča, no kasnije, kada mu se dovoljno načudila, sve mu je ispričala. Majmun, zvao se Bobi, nije mogao vjerovati jer već stotinama godina nijedno ljudsko biće nije kročilo u tajni svijet. Nini je ispričao da je tajni svijet stvorila upravo spisateljica knjige **PROLAZ U TAJNI SVIJET**. Nina nije mogla vjerovati da se sve to dogodilo u tajnosti. Uplašeno je pitala majmunčića kako ona može izići iz ovoga tajnog svijeta. Majmun se zamislio te joj rekao da mora otići do kuće spisateljice koja se nalazi na potpuno suprotnom dijelu, uz to mora prijeći preko crnog dijela tajnog svijeta. Nina je uz puno prepreka uspjela prijeći crni dio tajnoga svijeta te je uspješno pronašla kuću spisateljice. Sretna joj je pokucala na vrata, ali vrata joj je otvorio upravo onaj majmunčić koji joj je dao smjernice do kuće. Nina je u bijesu počela vikati na majmunčića, ali on joj je rekao: „Izlaz možeš pronaći samo ako svoju snagu i hrabrost upotrijebiš!“

Majmunčić je izvadio svoju čarobnu bananu te viknuo: „HOP – CUP I NESTADE!“ Nina je otvorila oči i u čudu gledala oko sebe. Opet se nalazila u svojoj sobi.

Mia Žajlik, 6.b

ČUDNOVATA KNJIŽNICA

U gradu se otvorila nova knjižnica. Odlučila sam da ću u njoj posuditi knjigu za lektiru.

Kada sam napokon otišla u knjižnicu, knjige nije bilo. Otišla sam u red gdje su bajke i basne. Sve što sam ugledala bilo mi je poznato: Trnoružica, Pepeljuga, Crvenkapica, Aladin, Regoč, Šuma Striborova... Nigdje nije bilo nečega što nisam čitala. Tražila sam i dalje. Odlučila uzeti *Crvenkapicu* i vidjeti je li se štogod promijenilo. Počela sam čitati. Odjednom su se ispred mene stvorila vrata. Provirila sam i vidjela Crvenkapicu kako stoji pred kućicom iz koje izlazi njezina majka. Začučeno sam zatvorila vrata, ali ona su još uvijek bila tu. Uzela sam još jednu knjigu da provjerim hoće li se ponovno to dogoditi. Izvukla sam iz police *Alisu u zemlju čudesa*. Počela sam čitati i onda su se pojavila još jedna vrata. Bila su jako malena pa nisam uspjela ući. Provirila sam kroz njih i vidjela djevojčicu kako trči za zecom. Bila sam začučena jer sam upravo to pročitala. Zatvorila sam i ta vrata te uzela sljedeću knjigu. Knjiga se zvala *Pepeljuga*. Počela sam čitati i preda mnom su se stvorila još jedna vrata. Ponovno sam zavirila unutra te vidjela Pepeljugu kako čisti kuću. Ušla sam unutra i vrata su nestala. Više nisam bila u knjižnici, bila sam u Pepeljuginoj kući. Sa mnom je bila i knjiga. Počela sam ponovno čitati, ali vrata se nisu više pojavila. Nisam znala što da učinim tako da sam odlučila pomoći Pepeljugi. Pokušala sam uzeti metlu, ali nisam mogla, kao da sam bila duh. Još dugo sam gledala Pepeljugu kako čisti i onda sam se dosjetila. Dok sam čitala knjigu, stvorila su se vrata koja su vodila točno do događaja koji sam pročitala. Pokušala sam opisati knjižnicu da vidim hoće li se stvoriti vrata koja bi me odvela natrag. Nakon nekoliko neuspjelih pokušaja, ugledala sam knjigu koja je bila na stolu. To je bila ona ista knjiga koja se stvorila sa mnom. Otvorila sam je. Stranice su bile prazne. Dugo sam razmišljala, ali nije mi bilo jasno zašto su stranice prazne. Dok sam bila u knjižnici, sve je bilo ispisano. Sa strane, do samih korica knjige, nalazila se kemijska olovka. Dosjetila sam se kako bih možda trebala zapisati kako je izgledala knjižnica pa onda pročitati. Kada sam sve zapisala, počela sam čitati. Odjednom su se ispred stvorila troja vrata. Iznenadeno sam gledala i odlučila proviriti kroz prva. Vidjela sam sebe kako čitam

knjigu. Nisam znala trebam li proći. Odlučila sam proviriti kroz druga vrata. Tamo je bila knjižnica. Bila je točno takva kako je izgledala kada sam otišla. Za svaki slučaj provirila sam i kroz treća vrata. Tamo sam vidjela Crvenkapicu kako se kreće prema šumi. Odmah sam znala da druga vrata vode natrag, u moj svijet. Uzela sam knjigu i prošla kroz njih. Sva su vrata i dalje bila tu. Odjednom sam čula knjižničarku kako dolazi. Sva su vrata nestala. Kada mi se knjižničarka približila, rekla mi je kako moram izaći jer se knjižnica zatvara.

Sutradan sam se ponovno vratila, ali knjižnica nije radila. Na vratima je pisalo: „Knjižnica više neće raditi!“ Pitala sam se zašto, ali taj odgovor nisam dobila.

Muke po lektiri

Jedan dječak po imenu Jakov nije volio čitati, svaki put našao bi neki izgovor samo da ne čita lektiru.

Mama je Jakova nagovarala da čita lektiru, no on nije htio. Otišao bi u svoju sobu koja je bila jako neuredna: olovke, školske knjige, šareni papiri, sve je bilo razbacano. Majka je bila jako ljuta na Jakova i jednoga dana je odlučila staviti Jakova u kaznu. Morao je spremati svoju sobu i pročitati lektiru Vlak u snijegu. Kada je počeo čitati, mislio je kako njegovi prijatelji igraju nogomet i kako će nešto propustiti, no ubrzo je prestao razmišljati o tome. Samo je mislio da ako pročita lektiru do kraja, mama će biti ponosna na njega. Počeo je čitati...

Nekoliko sati kasnije završio je s čitanjem. Zapravo, nije mogao prestati razmišljati o događanjima u knjizi i htio je još čitati. Otišao je u knjižnicu i posudio knjigu koja nije bila vezana za školu. Toliko je čitao da ga više ništa nije moglo spriječiti tome.

Nekoliko godina kasnije Jakov je imao svoju knjižnicu. Kada su mu dolazila djeca u knjižnicu, sjetio se sebe kada je bio njihovih godina: kako je molio svoju mamu da mu ona pročita lektiru da on ne bi nešto propustio na nogometnom igralištu.

Knjiga je čarolija iz nje možemo puno naučiti i obogatiti svoj svijet. Neki poput Jakova zavole čitanje toliko da imaju vlastitu knjižnicu.

Lucia Tavić, 6.a

Muke po lektiri

Maja je djevojčica koja jako voli igračke, najviše princeze. Ponekad izgleda kao princeza. Ima dugu plavu kosu, oči plave kao nebo, a u kosi uvijek nosi dvije crvene mašne.

Jako voli nositi haljine i zato i izgleda poput princeze. Maja ide u drugi razred i jako voli ići u školu. Jednoga dana ona nije željela ići u školu. Njezinoj majci je to bilo jako čudno jer ona inače voli sve predmete i svoju učiteljicu. Majka ju je upitala zašto ne želi ići? Ona joj je uplakano odgovorila kako je učiteljica rekla da će im dati u školi neku knjigu, nazvala ju je lektira. Mama se nasmiješila i objasnila Maji da su knjige jako zanimljive. Čitajući knjige, moći ćeš otputovati u svijet igračaka. Upoznat ćeš neobične svjetove i različite životinje. Maja je shvatila kako je došlo vrijeme da stvarno treba početi čitati knjige. Znala je da će joj se sigurno biti zanimljive jer joj mama ne bi lagala. I tako je počela čitati, bila je sretna. Uživala je čitajući. Bila je ponosna na sebe jer je često obilazila knjižnicu kako bi pronašla novu knjigu.

Napokon je shvatila ono što joj je mama govorila: upoznala je puno novih prijatelja. Maja je, čitajući knjige, osjećala, kao da lika iz priče stvarno poznaje.

Lara Koprivčić, 6.b

KNJIGA ME VODI NA NEZABORAVNO PUTOVANJE

Volim čitati. Kada čitam, ne mogu prestati, zanima me što će se sljedeće dogoditi. Zadnja knjiga koju sam pročitala bila je *Čvrsto drži joystick*. Meni se jako svidjela jer je puna zanimljivih i uzbudljivih događaja.

Neke su situacije u knjizi bile smiješne, a neke tužne. Primjećujem da puno mojih vršnjaka ne voli čitati te da čitaju lektiru samo zato jer moraju, a ne zato jer vole čitati. Iz knjiga možemo mnogo toga naučiti. Kada pročitamo knjigu uvijek uočavamo poruke. Volim kada na satu lektire razgovaramo o onome što smo pročitali i onome što smo naučili iz knjige. Mislim da tako svi učenici mogu uočiti kako su knjige zanimljive i jako poučne. Knjige su čarolija. Pitate se zašto? Zato jer možete maštati. Knjige vam sve to pružaju.

Moja najdraža uzrečica glasi: „Ne sudi knjigu po koricama!” Nadam se da vi nećete suditi knjige po koricama i da ćete cijeniti knjige i njihovu vrijednost jer su knjige prava čarolija.

Beata Perković, 6.a

